

Město ze skla

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI 3

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město ze skla

Město ze skla

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ③

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2009 by Cassandra Claire LLC
Translation © Eva Maršíková 2010, 2013
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Glass (The Mortal Instruments)*, který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2008, přeložila Eva Maršíková

Editor Jan Pavel

Produkce Dana Klimová

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,

v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-689-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro mou matku.
„Počítám jen hodiny, které zazáří.“

*Je dlouhá pouť
a krušná, z pekla k světlu vedoucí...**

John Milton, *Ztracený ráj*

* John Milton. *Ztracený ráj*. Přeložil J. J. David. Praha: J. Otto, 1911.

Poděkování

Když se člověk ohlédne za sebe a zamyslí se nad tím, jaké to je napsat knihu, nutně si musí uvědomit, že za tím vším stojí obrovské kolektivní úsilí a že by to celé šlo okamžitě ke dnu jako Titanic, kdyby mu nepomáhali přátelé. A proto: Děkuji týmu NB a skupině Massachusetts All-Stars; děkuji Elce, Emily a Clio za hodiny, které se mnou strávily při vymýšlení zápletky, a Holly Blackové za trpělivé, opakované pročítání stále stejných scén. Libbě Brayové za to, že mi nosila sendviče a poskytla mi gauč, na kterém jsem mohla psát, Robin Wassermanové za to, že mě rozptylovala úryvky ze seriálu *Super drbna*, Maureen Johnsonové za hrůzostrašné pohledy, které na mě vrhala, zatímco jsem se snažila pracovat, a Justine Larbalestierové a Scottovi Westerfeldovi za to, že mě donutili zvednout se a jít někam psát. Také chci poděkovat Ioaně, která mi pomohla s rumunštinou (mé znalosti tohoto jazyka se totiž rovnají nule). Jako vždy děkuji i svému agentovi Barrymu Goldblattovi; své redaktorce Karen Wojtylové; lidem v nakladatelstvích Simon & Schuster a Walker Books za to, že je má trilogie zaujala, a Sarah Paynové za provádění úprav ještě dlouho po uzávěrce. A v neposlední řadě chci poděkovat i své rodině – matce, otci, Jimovi a Kate, klanu Esonových a samozřejmě Joshovi, který si stále myslí, že jsem postavu Simona napsala podle něj (a možná má i pravdu).

Část první
Jiskry létají vzhůru

*Ale člověk rodí se k bídě,
tak jako jiskry z uhlí vzhůru létají.*

Job 5:7

PORTÁL

Mrazivé počasí předchozího týdne pominulo. Když Clary rychlými kroky kráčela přes zaprášený dvorek před Lukovým domem s kapucí přetaženou přes hlavu, aby jí vlasy nelétaly do obličeje, jasně svítilo slunce. Sice se oteplilo, vítr vanoucí od East River však dokázal být překvapivě silný. Nesl s sebou slabý odér chemikálií, smíšený s brooklynským pachem asfaltu, benzinu a spáleného cukru z opuštěného cukrovaru, který se nacházel o kus dál na stejné ulici.

Simon na ni čekal na přední verandě, rozvalený v křesle s polámanými péry. Na kolenou v modrých džínách měl položenou konzoli DS, na niž právě horlivě útočil dotykovým perem. „Bod,“ prohlásil, když zdolala schody. „Dneska lámu rekordy v Mario Kart.“

Clary si stáhla kapuci, odhrnula si vlasy z očí a zašmátřala v kapse pro klíče. „Kde jsi byl? Celý dopoledne ti volám.“

Simon vstal a schoval blikající obdélník do tašky, kterou měl přes rameno. „Byl jsem u Erika. Měli jsme zkoušku kapely.“

Clary přestala rachtit klíčem v zámku – pokaždé se musel zaseknout – a na svého kamaráda se zamračila. „Zkoušku kapely? Chceš říct, že pořád ještě...“

„Hraju v kapele? A proč bych neměl?“ Natáhl ruku ke klíči. „Počkej, udělám to.“

Clary stála bez pohnutí, zatímco Simon zkušeně otočil klíčem za použití té správné dávky síly, aby se vzdorující starý zámek otevřel. Jeho ruka se otřela o její. Měl chladnou kůži, studenou jako okolní vzduch. Trochu se otrásla. Svůj pokus o navázání milostného poměru odpískali teprve minulý týden, takže při každém setkání se Simonem stále ještě cítila zmatek.

„Díky.“ Ani se na něj nepodívala, když si od něj brala klíč.

V obývacím pokoji bylo horko. Clary si pověsila bundu na háček za dveřmi a zamířila do pokoje pro hosty. Simon se jí táhl

v patách. Zamračila se. Její kufr ležel na posteli rozevřený jako škeble a všude kolem se válelo její oblečení a skicáky.

„Myslel jsem, že jedeš do Idrisu jenom na pár dní,“ poznamenal Simon, který se po tom nepořádku rozhlížel s lehce zděšeným výrazem.

„To sice jo, ale nemůžu přijít na to, co si mám zabalit. Nemám skoro žádný šaty a sukně, ale co když tam nebudu smět nosit kalhoty?“

„Proč bys tam nemohla nosit kalhoty? Jedeš do jiný země, ne do jinýho století.“

„Ale lovci stínů jsou hrozně staromódní a Isabela taky pořád nosí šaty...“ Clary zmlkla a povzddechla si. „To nic. Jenom promítám všechen strach o mámu do svýho šatníku. Radši budeme mluvit o něčem jiným. Tak jak bylo na zkoušce? Pořád jste ještě pro kapelu nevymysleli žádný jméno?“

„Bylo to v pohodě.“ Simon se vyhoupl na desku psacího stolu a začal kývat nohama, které mu visely přes její okraj. „Přemýšlíme o novým mottu. Chceme něco provokativního, třeba: *Doporučuje osmdesát procent skalních rockerů.*“

„Řekl jsi Erikovi a ostatním, že...“

„Že jsem upír? Ne. Není to ten druh informace, kterou člověk jen tak utrousí při běžným rozhovoru.“

„To možná ne, ale jsou to přece tvoji kamarádi. Měli by to vědět. A kromě toho, určitě jim pak budeš připadat jako nějaký rockovej bůh, něco jako upír Lester.“

„Lestat,“ opravil ji Simon. „Byl to upír Lestat. A to je smyšlená postava. A kromě toho, ty taky neobíháš svoje kamarády a nevykládáš jim, že jsi lovkyně stínů.“

„Jaký kamarády? Můj kamarád jsi ty.“ Hodila sebou na postel a podívala se nahoru na Simona. „A tobě jsem to přece řekla, ne?“

„Protože jsi neměla na vybranou.“ Simon naklonil hlavu na stranu a zkoumavě ji pozoroval. V očích se mu odráželo světlo lampy stojící na nočním stolku a dávalo jim stříbrný nádech. „Bude se mi po tobě stýskat, až budeš pryč.“

„Mně se taky bude stýskat,“ ujistila ho Clary, přestože ji celé tělo svrbělo nervozitou a očekáváním, což jí znemožňovalo plně se soustředit. *Jedu do Idrisu!* prozpěvovala si její mysl. *Uvidím domov lovců stínů a Město ze skla. Zachráním svoji matku.*

A budu s Jacem.

Simonovy oči se zablýskly, jako by jí četl myšlenky, jeho hlas však zněl mírně. „Ještě jednou mi to vysvětli. Proč musíš jet do Idrisu taky? Proč to Madeleine s Lukem nemůžou zařídit bez tebe?“

„Máma získala to kouzlo, kvůli kterému je v tomhle stavu, od jednoho čaroděje – jmenuje se Ragnor Fell. Madeleine tvrdí, že ho musíme najít, jestli chceme zjistit, jak to kouzlo zrušit. On ale Madeleine nezná. Znal jenom mámu a Madeleine si myslí, že mi bude věřit, protože jsem jí tak podobná. A Luke se mnou jet nemůže. Mohl by jet do Idrisu, ale do Alicante prý nesmí bez povolení Spolku, a to samozřejmě nedostane. A prosím tě, nemluv o tom před ním, protože není vůbec nadšený z toho, že nemůže jet se mnou. Kdyby už Madeleine neznal z dřívějšíka, myslím, že by mě tam vůbec nepustil.“

„Ale budou tam přece i Lightwoodovi. A Jace. Budou ti pomáhat. Teda Jace ti snad slíbil, že ti pomůže, že jo? Přece mu nevádí, že jedeš taky, ne?“

„Jasně že mi pomůže,“ odpověděla Clary. „A samozřejmě mu to nevádí. Vůbec mu to nevádí.“

Věděla však, že je to lež.

Poté, co v nemocnici mluvila s Madeleine, se Clary vydala rovnou do Institutu. Jace byl prvním člověkem, jemuž prozradila tajemství své matky, dozvěděl se to dokonce ještě dříve než Luke. Když mu to říkala, jen tam stál a zíral na ni a s každým jejím slovem byl bledší a bledší, jako by mu snad nevykládala o způsobu, jak zachránit její matku, ale pomalu a krutě z něj vysávala všechnu krev.

„Nikam nepojedeš,“ prohlásil, jakmile domluvila. „I kdybych tě měl svázat a sedět na tobě, dokud tě tenhle šílený rozmar nepřejde. Ale do Idrisu nepojedeš.“

Clary měla pocit, jako by ji uhodil. Myslela si, že ho její zpráva potěší. Celou dobu z nemocnice až do Institutu běžela, aby mu to mohla říci, a on tu teď stojí v chodbě a provrtává ji pohledem smrtky. „Ale ty přece jedeš.“

„Ano, my všichni jedeme. Musíme. Spolek svolal do Idrisu všechny své aktivní členy, kteří se mohou uvolnit, na obrovské zasedání Rady. Bude se hlasovat o tom, co se má podniknout ohledně Valentýna, a protože jsme poslední lidé, kteří ho viděli...“

Clary mu skočila do řeči. „Když jedete vy, tak proč nemůžu jet taky?“

Zdálo se, že ho přímočarost, s jakou se ho na to zeptala, ještě více rozzuřila. „Protože tam pro tebe není bezpečno.“

„Aha, takže tady pro mě bezpečno je? Za poslední měsíc jsem aspoň desetkrát málem umřela a pokaždé přímo tady v New Yorku.“

„To proto, že se Valentýn soustředil na dva Nástroje smrti, které se tu nacházely.“ Jace mluvil se zaťatými zubama. „Teď se ale jeho zájem přesune do Idrisu, to víme všichni...“

„Jenže v tomhle ohledu si jen těžko můžeme být něčím jisti,“ přerušila ho Marysa Lightwoodová. Už nějakou dobu stála ve stínu za ústím chodby, takže ji ani jeden z nich neviděl. Teď udělala pár kroků vpřed a vešla do záře lamp v hale. Prudké světlo odhalovalo její znavené rysy. Vyčerpání se na její tváři podepsalo. Její manžel Robert Lightwood byl v bitvě, jež se odehrála minulý týden, zraněn démoním jedem a od té doby potřeboval neustálou péči. Clary si sotva dokázala představit, jak unavená musí Marysa být. „A vedení Spolku se chce s Clarissou setkat. To přece víš, Jaci.“

„Ať si Spolek trhne nohou.“

„Jaci!“ okřikla ho Marysa a tentokrát použila nefalšovaný rodičovský tón. „Mluv slušně.“

„Spolek chce spoustu věcí,“ zmínil Jace své prohlášení. „To ale neznamená, že by je měl všechny dostat.“

Marysa po něm šlehla pohledem, jako by přesně věděla, o čem mluví, a ani za mák to neschvalovala. „Spolek má často pravdu,

Jaci. Je pochopitelné, že chtějí s Clary mluvit, po tom všem, co prožila. Mohla by jim toho spoustu povědět...“

„Řeknu jim všechno, co budou chtít vědět,“ prohlásil Jace.

Marysa si povzdechla a obrátila své modré oči ke Clary. „Chápu to správně, že chceš jet to Idrisu?“

„Jenom na pár dní. Nebudu vám na obtíž,“ řekla Clary a upřela na Marysu prosebný pohled, nedbajíc Jaceova dobřela rozzuřeného výrazu. „Slibuju.“

„Nejde o to, jestli nám budeš, nebo nebudeš na obtíž, ale o to, jestli budeš ochotná se v Idrisu setkat s vedoucími představiteli Spolku. Budou s tebou chtít mluvit. Pokud odmítneš, pochybuji, že dostaneme povolení, abychom tě mohli vzít s sebou.“

„Ne –“ začal Jace.

„Setkám se s představiteli Spolku,“ skočila mu do řeči Clary, i když ji z té představy zamrazilo v zádech. Jediným oficiálním zástupcem Spolku, kterého dosud poznala, byla inkvizitorka, a to nebyla zrovna nejsympatičtější osoba.

Marysa si konečky prstů masírovala spánky. „Takže domluveno.“ Nevypadala však, že by se jí tím nějak ulevilo. Její hlas zněl nervózně a křehce jako příliš napnutá houslová struna. „Jaci, vyprovod' Clary a pak za mnou přijď do knihovny. Potřebuji si s tebou promluvit.“

Znovu zmizela ve stínu bez jediného slova na rozloučenou. Clary se za ní dívala, jako by ji někdo polil ledovou vodou. Zdálo se, že Alek s Isabelou mají svoji matku upřímně rádi, a Clary si byla jistá, že je Marysa dobrý člověk, ale co naplat, nedalo se říci, že by se chovala bůhvíjak srdečně.

Jace měl pevně sevřené rty. „Podívej, co jsi způsobila.“

„Musím jet do Idrisu, i když třeba nechápeš proč,“ řekla Clary. „Musím to pro mámu udělat.“

„Marysa má ke Spolku přehnanou důvěru,“ namítl Jace. „Potřebuje věřit, že je dokonalý, a já jí nemůžu říct, že to tak není, protože...“ Náhle se zarazil.

„Protože něco takovýho by řekl Valentýn.“

Očekávala výbuch hněvu, on však jen poznamenal: „Nikdo není dokonalý.“ Natáhl ruku a ukazováčkem prudce stiskl tlačítko výtahu. „Dokonce ani Spolek.“

Clary si založila ruce na prsou. „A opravdu máš jenom jeden důvod, proč nechceš, abych jela s vámi? Jenom to, že tam není bezpečno?“

Ve tváři se mu mihla jiskřička překvapení. „Jak to myslíš? Proč bych ještě neměl chtít, abys jela?“

Polkla. „Protože –“ *Protože jsi mi řekl, že už ke mně nic necítíš, a popravdě řečeno, to je dost nepříjemná situace, protože já k tobě pořád něco cítím. A vsadím se, že ty to víš.*

„Protože nechci, aby za mnou moje mladší sestřička pořád všude chodila?“ V hlase mu zazníval ostrý, posměšný tón, v němž se však skrývalo ještě cosi dalšího.

Přijel výtah a s řinčením se zastavil. Clary odsunula mříž, vstoupila do výtahu a obrátila se tváří k Jaceovi. „Nejedu tam proto, že tam budeš ty. Jedu tam, protože chci pomoci své matce. Naší matce. Musím jí pomoci. Copak ty to nechápeš? Jestli to neudělám, možná už se nikdy neprobere. Mohl bys přinejmenším předstírat, že tě to aspoň trochu zajímá.“

Jace jí položil ruce na ramena a konečky jeho prstů, které se dotkly holé kůže kolem jejího límce, jí do nervů vyslaly zoufalé, bezmocné zachvění. Clary si bezděky všimla, že má Jace pod očima černé kruhy a pod lícními kostmi propadlé tváře. Na sobě měl černý svetr, který dával vyniknout modřinám na jeho kůži a tmavým řasám. Připomínal studii stínů, obraz, na nějž by bylo třeba použít odstíny černé, bílé a šedé, jen tu a tam prokládané zlatou barvou, například v očích, pro zdůraznění...

„Postarám se o to za tebe.“ Mluvil mírně, avšak naléhavě. „Pomůžu jí místo tebe. Řekni mi, kam mám jít, koho mám požádat o pomoc. Udělám všechno, co budeš potřebovat.“

„Madeleine řekla tomu čaroději, že přijedu já. Bude očekávat Jocelyninu dceru, ne syna.“

Jaceovy ruce na jejích ramenou ztuhly. „Tak jí řekni, že došlo ke změně plánu. Pojedu já, ne ty. Ty ne.“

„Jaci...“

„Udělám cokoli,“ nenechal ji domluvit. „Cokoli, co budeš chtít, jen když mi slíbíš, že tu zůstaneš.“

„To nemůžu.“

Pustil ji, jako by ho odstrčila. „Proč ne?“

„Protože je to moje matka, Jaci,“ odpověděla.

„Moje taky.“ Z jeho hlasu čísel chlad. „Proč si o tom vlastně Madeleine nepromluvila s námi oběma? Proč přišla jenom za tebou?“

„Ty víš proč.“

„Protože,“ řekl a tentokrát to znělo ještě chladněji, „jsi pro ni Jocelynina dcera. Ale já vždycky budu Valentýnův syn.“

S prásknutím mezi nimi zavřel mříž výtahu. Chvilí se na něj přes ni dívala. Mřížová dělila jeho obličej do celé řady plošek ve tvaru diamantů, orámovaných kovem. Jedním diamantem na ni hledělo jedno zlatavé oko a hluboko v něm se třpytil divoký hněv.

„Jaci...“ začala.

V tu chvíli však sebou výtah trhnul, řinčivě se rozjel a už ji unášel dolů do temného ticha katedrály.

„Vrať se na zem, Clary.“ Simon jí zamával rukama před obličejem. „Jsi vzhůru?“

„Jo, promiň.“ Posadila se a potřásla hlavou, jako by ji chtěla zbavit pavučin. Tehdy viděla Jace naposledy. Když mu pak později volala, nebral jí telefon, takže si celou cestu do Idrisu naplánovala za pomoci Lightwoodových, přičemž používala Aleka jako rozpačitého a nepřiliš ochotného prostředníka. Chudák Alek, na půl cesty mezi svou matkou a Jacem, neustále se snažící jednat správně. „Říkal jsi něco?“

„Jenom že si myslím, že už se vrátil Luke,“ řekl Simon a seskočil ze stolu zrovna ve chvíli, kdy se otevřely dveře pokoje. „A měl jsem pravdu.“

„Ahoj Simone.“ Luke mluvil tiše a možná působil trochu unaveně – na sobě měl ošoupanou džínovou bundu, flanelovou košili a staré manšestrové kalhoty zastrčené do vysokých bot, které vypadaly, že své nejlepší časy zažily už před deseti lety. Brýle měl posazené ve vlasech protkaných více šedivými prameny, než si Clary pamatovala. Pod paží držel hranatý balíček, převázaný zelenou stuhou. Vzal jej do ruky, kterou pak natáhl ke Clary. „Přinesl jsem ti něco, co se ti bude na té cestě hodit.“

„Ale to jsi nemusel!“ protestovala Clary. „Už jsi toho udělal tolik...“ Pomyslela na všechny ty věci, které jí koupil poté, co byl veškerý její majetek zničen. Dal jí nový telefon, nové výtvarné potřeby, a ani ho o to nemusela žádat. Téměř vše, co jí teď patřilo, byl dárek od Luka. *A to ani nesouhlasíš s tím, že jedu.* Ta myšlenka visela ve vzduchu mezi nimi, zůstávala však nevyřčena.

„Já vím. Ale uviděl jsem to a hned jsem si vzpomněl na tebe.“ Podal jí balíček.

Předmět, který se skrýval uvnitř, byl zabalen v několika vrstvách hedvábného papíru. Když se jimi Clary probojovala, její ruka spočinula na látce jemné jako kočičí srst. Byl to lahově zelený sametový kabát staromódního střihu, lemovaný zlatým hedvábím a opatřený mosaznými knoflíky a širokou kapucí. Přitáhla si jej do klína a rukama láskyplně uhladila jemný materiál. „Vypadá to jako věci, co nosí Isabela,“ vykřikla. „Jako cestovní plášť pro lovce stínů.“

„Přesně tak. Teď budeš vypadat trochu víc jako jedna z nich,“ řekl Luke. „Až budeš v Idrisu.“

Zvedla k němu pohled. „Ty chceš, abych vypadala jako jedna z nich?“

„Clary, ty přece jedna z nich jsi.“ Jeho úsměv měl lehký nádech smutku. „A kromě toho, víš, jak zacházejí s těmi, kdo jsou jiní. Musíš udělat všechno pro to, abys mezi ně zapadla...“

Simon vydal zvláštní zvuk a Clary se na něj provinile podívala – skoro zapoměla, že tam je. Pečlivě studoval své hodinky. „Už bych měl jít.“

„Ale vždyť jsi právě přišel!“ namítla Clary. „Myslela jsem, že tady nějakou dobu zůstaneš a pustíme si film nebo tak něco...“

„Ty přece musíš balit.“ Simon se usmál úsměvem jasným jako slunce po dešti. Téměř by uvěřila tomu, že ho vůbec nic netrápí. „Stavím se později, abych se s tebou rozloučil, než odjedeš.“

„Ale no tak,“ přemlouvala ho Clary. „Zůstaň tady...“

„Nemůžu,“ odmítl rozhodně. „Mám sraz s Maiou.“

„Aha. Tak to jo,“ řekla Clary. Maia je moc milá, přesvědčovala se v duchu. Je chytrá. A hezká. Na druhou stranu, je to vlkodlačice. Navíc zakoukaná do Simona. Ale možná že právě tak to má být. Možná by si opravdu měl najít přítelkyni z podsvěta. Konec konců, i on teď byl přece podsvětán. Technicky vzalo, vlastně by už neměl trávit čas s lovci stínů, například s Clary. „Tak to bys měl asi jít.“

„To asi jo.“ Simonovy tmavé oči byly zcela nečitelné. To byla novinka – předtím do Simona vždy viděla. Přemýšlela, jestli je to vedlejší projev vampyrismu, nebo něco jiného. „Tak ahoj,“ rozloučil se, sklonil se k ní, jako by ji chtěl políbit na tvář, a jednou rukou jí odhrnul vlasy z tváře. Pak se zarazil a s nejistým výrazem se stáhl zpět. Překvapeně se zamračila, ale on už se prosmekl kolem Luka stojícího ve dveřích a byl pryč. Z dálky slyšela, jak se za ním zabouchly vchodové dveře.

„Proč se chová tak divně?“ vykřikla a přitáhla si k sobě sameťový kabát, aby jí dodal jistotu. „Myslíš, že je to tím, že je z něj upír?“

„Pravděpodobně ne.“ Luke se tvářil trochu pobaveně. „To, že se z tebe stane podsvětán, nijak nezmění tvoje city. Například k jiným lidem. Dej mu čas. Vždyť to ty ses s ním rozešla.“

„Nerozešla. On se rozešel se mnou.“

„Protože jsi do něj nebyla zamilovaná. To není lehká situace a podle mě se s ní vyrovnává se ctí. Spousta jiných dospívajících kluků by kvůli tomu trucovala nebo se plížila kolem tvého domu s kazetákem na rameni.“